



שורה ואריה: מלהמה ומצור

פגזי האויב הומטרו ללא הפסק על ירושלים הנצורה, כשהגיעה אחת השיירות הנזירות לעיר הרעבה. השירה נתקבלה בתשואות, היות ופירושה היה: מזון. אורה, שהגיע עם השירה, נשאר בירושלים כתגבורת. למחרת היום נכנס לחדר מזכירות של יחידתו כדי לבקש ניריפחם: נערו שחרחרות וחייכנית מסרה לידו את הגליון המבוקש, המשיכה מיד בעבודתה. מאז התחיל אריה גולדברג להשתמש בניר פחם בכמויות גדולות. הוא התירד מאוד עם שולמית. היא סיפקה לו, מלבד ניר, גם סיגריות, מיצק נדיר ויקר בירושלים של אותם הימים. שולה השחרחרות ואריה החסון החלו למצוא עניינים משותפים גם מלבד סיגריות וניריפחם.

המלהמה הפך בין השניים: אחרי שעברה יחידתו של אריה להתקפה בהרציון, ירדה לשפלה. יחידת המסה, ועמה שולמית, ירדה לשם רק כעבור שבועות מספר, לאחר ההפוגה. אולם דרכם של השניים טרם נסתיימה: הדרך הובילה לרב, שמסר להם את הכתובה, בתוספת מעטקה מניר פחם.



נחמה וזאב: משרד הקבלן

מקרהו של זאב ("הופקה") דיכנה, מספר הבדיחות הנצחי, ומומחה לבי שול מאכלים סיניים נוסח ארץ-מוצא, אפייני לפגישת זוג של עולה חדש וילדת הארץ:

בבואו לבקר את חברה, עולה סין גם הוא, שעבד במשרדו של הקבלן הרמתיגני הנודע שלמה בליזובסקי, ראה מאחורי אחד משלוחות הכתיבה את נחמה, מזכירתו של הקבלן, צברית טיפוסית ויפהפיה. בענייני נשים, היה לו הפקה טעם טוב: הוא שכח את המטרה שלשמה בא לבקר את חברה, הציב בפניו בקשה חדשה לגמרי: לזמן אותו עם נחמה לארוחת ערב משותפת. "הוא לא עשה עלי שום רושם", טוענת נחמה כיום. "מלבד זה, היה לי אז חבך". בכל זאת החליטה ללכת לפגישה, כדי להימלט מליגולגו של בובי, חברו של הופקה, ולהראות לו שאיננה נרתעת.

עסקיו של בליזובסקי הסתבכו בינתיים, רבים הבתים, שהיו צריכים להיבנות, ולא ניבנו, פרץ לאחר, ראוי לשבח — ביתם של זאב ונחמה. דיכנה.

לא מקרי: במי בוחרים הצעיר או הצעירה מתוך מאות המועמדים המקריים. כאן כבר פועל השיקול האישי.

המחקר של העולם הזה מוכיח, כי רק בחלק מן המקרים, היה זה שיקול שכלי סהר. אולם אין פירושו של הדבר, כי בי שאר המקרים פעל הגורל בלבד: פעלה בהם האינטואיציה הטבעית של האדם האור מרת לו, גם בלי נימוקים של הגיון, שזהו ברהוג המתאים לו. הוא משאיר לאנשי המדע לתת לכך את הסבריהם המיניניים, ה"פסיכולוגיים, הגרפולוגיים והאסטרולוגיים.

בכל זאת, ייטיבו צעירים וצעירות ישראל ליים לעשות, אם יחרתו על לוח ליבם (הפי ניו) את פסוקו של המשורר הרומאי הנודע אוביד: "אדיר כוחו של המקרה. תהא חתך נטוייה תמי. הדג ימצא באגם, בו צפית לו פחות מכל."

תר בחיי האדם היא כמעט תוצאה של הגר — מישחק הנישואין דומה כמעט למשחק לה. החברתי, אשר בו מפילים הבחורים גורל, עם איזו בחורה מן הנוכחות בחברה ירקדו (ובמקרים נדירים יותר, אחרי הכוס החמי שית, עם איזו בחורה יתנשקו).

ייתכן שאין בכך כל רע. הכנה בחורים ובחורות חושכים, שממילא אין להכיר בן או בתיווג הכרה אמיתית, אלא אחרי תקר פה ממושכת של חיים משותפים, כך שהני שואין, אפילו אם באו אחרי שיקולידעת ממושך, דומים ממילא לאותה הגרלה, בהב דל היחיד, כי האדם, שקנה את איגרת הפיס, שקל את מעשהו היטב.

אולם למעשה, אין הדבר בדיוק כך. הצעיר או הצעירה מכירים, בשנות נעוריהם, מאות אחדות של בני-גילם. ההכרה עצמה היא מקרית לחלוטין, תוצאה של הגורל העיוור.

פרדי במקום המתאים: בנשף, שנערך לכ בוד חתונתם של ידידים משותפים. הריקו דים באלם סערה, אולם ראשה של בתיה כאב, והיא בקשה את מכריה, שלא יומיניה לרקדו. אולם מאין יכול היה פרדי, שלא גימנה על אלה, לדעת על בקשה צנועה זו? כאשר תופפה בתיה, הרקדנית המוב הקת, ברגלה את מקצב הרומבה המהירה, גיגש אליה פרדי, אור אומץ והומינה לרקד. הם רקדו להפליא, התאימו זה לזה — לא רק על-פני רחבת-הריקודים.

...והדבר הגדול

מעטים האנשים המעלים על דעתם, אחרי הנישואין, מה היו סיכוייהם המתמטיים ל מציאת בן (או בת) זוג בישראל. הסיכוי הזה הוא לפעמים כמעט אחד ל-80 אלף. המסקנה ההגיונית: העובדה החשובה ביר

לות בדיוק, מהו הממוצע הישראלי בנקודה זו, אך חידאה, על-כל-פנים, כי הישראלי מרבה בהסברים (ובשכנועים) מידו האמי ריקאי בהיותו נתון באותו מצב, עובדה, ה קשורה כנראה באופי הלאומי.

● אמריקה, חובבת הסטטיסטיקה, אינה מושכת את ידה משטח זה גם כשהמדובר הוא בעסקים ובסכומי-נישואין. טוען מורה הריקודים הניירורקי הנודע, ארטור מוריי: "סיכויך להנשא בארצות-הברית גדולים יותר ב-60%, אם אתה יודע לרקוד". לגבי ישראל, על-כל-פנים, אין לטענה זו רגליים: הישראלי (והישראלית) הממוצע מעריך מעט מאוד כשרון לרקוד. רק ארבעה זוגות, קצת יותר מאחוז אחד, מצאו זה את זה על רצפה החלקלקת של אולם-הריקודים.

אחד מאלה הוא, למשל, בתיה ופרדי אבי טל. בתיה הארגנטית, היפהפיה והשחרחרת רת, בת ה-21, משכה את תשומת-לבו של



אירנה והרמן: חנית הסב

מתי נפגשנו לראשונה? היה זה לפני זמן רב... לפני 55 שנה בדיוק... חייך הרמן פחיונישטיין, בסובבו את שפמו המכסיף. אומרת אולגה, רעייתו לבנת-השער: "זו נדמה, כאילו היה הדבר רק אתמול: היה זה כאשר אמא לקחה אותי לעיר הסמוכה לערוך קניות. נכנסנו להנות שהיתה שייכת לסבא של הרמן, ושם ראיתי לראשונה אני עדיין זוכרת איך עמד שם ועזר לסבא. הזוג הזקן המשיך להעלות זכרונות, בשכחו כליל את העולם סביבו: "אני הייתי בת 13 וגילך היה 19", אומרת הנברת הקשישה. "חשבת אותך לנחמה מאוד". "היית חנינת מאד בעצמך", ממחר הבעל להשיב על המחמאה. כעבור זמן מה עזב הרמן את העיירה הקטנה בלסוויה ונסע ללמוד רפואת-שניים. כשחזר, היתה אולגה בחורה יפהפיה בת 19. הם לא שכחו



צפורה ואליהו: חשיבת גילי

המלהמה הביאה את אליהו סלוצקי עם חטיבת גולני, לאימארה שמעבר לבאר-שבע. כריבסטל למופת, שם אליהו לב לכל פרט בחיים שהתרחשו במשלת. היה זה הוא, לכן, שקיבל את פניו של הגיפ אשר הגיע זה עתה ממטה החטיבה. מן הגיפ קצפה חזילת עליזה, אחת ממזכירות המטה, ששער רותיה הלבניו כמעט לחלוטין מאבק-הדרך. אך גם מתחת לשיכת-האבק העבה אפשר היה להבחין בחינינות הבלתי-רגילה ששפעה מפניה הרעננים. כששאלה ציפורה — זה היה, כפי שהסתבר מאוחר יותר, שמה של הנערה — "מיהו המפקד כאן?" לא אחר אליהו להורות לה את הדרך. אם כי היתה זו דרך קצרה מאד, בעצם, רק צעדים ספורים, חשב אליהו בכל זאת שהאדיבות מחייבת אותו ללוות את ציפורה למקום. הוא הפך מאז —